

Column Elly

Iedere twee weken vertelt Elly over haar te vroeg geboren dochter Lotus.

Blue Monday

Het is maandagochtend half 7 en met een licht depressief gevoel word ik wakker. Waarschijnlijk een nare droom gehad. Geen tijd voor deze gevoelens, de dagelijkse beslommeringen staan op me te wachten.

Fred is al naar zijn werk, Tom en Troy worden moeizaam wakker en Nicole zit startklaar op haar kamer. Na alle anderen is Lotus aan de beurt. Ze verwent me met een grote glimlach en spartelende beentjes. Wat een vrolijkheid op dit vroege tijdstip. Op de achtergrond hoor ik keuken- en badkamer geluiden. Dat is het voordeel van een groot leeftijdsverschil tussen de kinderen: de ouderen kunnen goed voor zichzelf zorgen. Als Lotus het flesje op heeft, leg ik haar nog even terug in haar bedje. Nicole zwaai ik uit en daarna geef ik de jongens het laatste 'zetje' om naar school te gaan. Wat worden ze al groot, gebroederlijk fietsen ze naar school. Ik kijk ze melancholisch na.

Voor mij is er nu een momentje voor mezelf, voor de krant en een warme kop thee. Een krantenartikel informeert me dat het vandaag de meest deprimerende dag van het jaar is: Blue Monday. Dit toeval zorgt voor een glimlach op mijn lippen. Daarna begint ook mijn dag. Vandaag ga ik weer met Lotus naar het ziekenhuis, ditmaal voor een onderzoek bij de KNO-arts. Sommige mensen hebben een abonnement op de sportschool, wij hebben er een op het ziekenhuis.

Eerder schreef ik al over haar stemproblemen. Ze 'knort', klinkt benauwd en kan niet veel geluid maken.

Vandaag worden haar stembanden onderzocht. Het kost me moeite om op tijd te komen, dankzij een bevroren auto en een overvolle parkeergarage. Op de poli zijn we meteen aan de beurt. De vriendelijke arts probeert me gerust te stellen voor het onderzoek. Ik vertel hem dat wij wel wat gewend zijn en niet zo snel schrikken.

Tijdens het onderzoek zit Lotus bij me op schoot en ik houd haar stevig vast. Met een slangetje kijken ze via haar neus naar haar stembanden. Lotus huilt erg en er loopt een grote traan over haar wangetje. Ik kus haar kale koppie, want ze doet het zo goed. De arts ziet niets bijzonders, geen poliep, geen beschadiging of iets anders. Op zich goed nieuws, maar wat nu? Hij weet het niet en noemt wat mogelijkheden op, maar dat is gissen. Ze hebben weinig ervaring met baby's die met 25 weken geboren zijn. Als iemand een goed advies voor me heeft, dan houd ik me aanbevolen! Vanmiddag ga ik de kinderarts van het VU mailen met de vraag: 'En nu?' Dit wordt vervolgd.

In de lift van de parkeergarage kom ik een ouder paar tegen dat me spontaan vertelt dat ze dit jaar drie kleinkinderen krijgen. Daarop vertel ik ze vol trots het verhaal van de drie kleine meisjes. (De drie zussen, die alle drie een meisje kregen in 2011). Een korte liftontmoeting kan zo leuk zijn. Wanneer ik met de auto de parkeergarage uitrijd, hoor ik het prachtige lied *Thank You* van Alanis Morissette op de radio. Ik weet dat zij deze song sarcastisch heeft bedoeld, maar ik hoor alleen de woorden Thank You. Twee mooie woorden, op het juiste moment. De zon verschijnt in volle glorie aan de hemel en reflecteert mijn gevoel. Een stukje puur geluk. Blue Monday? In ieder geval niet voor ons! ■

Volgende keer: *Het rode bankje*

